

◆ L'HORA NOVA ◆

INGENUAMENT

L'acció vesànica dels qui practiquen els mètodes de la guerra totalitària sovint sembla el dolor en poblacions indefenses i occideix infants i vells, sense cap objectiu que atenuï la maldat de llurs executors... Madrid, Bascònia, Santander, Astúries, han passat ja pel martiri dels bombardeigs aeris, la perpetració dels quals constitueix una pàgina d'ignominia en la història de la civilització. En aquells llocs, la devastació i la tragèdia ha estat el fruit que han recollit els paladins de l'Espanya tradicional, que amb la seva denigrant obsessió s'han deixat mediatitzar pels Estats imperialistes i absorcionistes. Els militars traïdors, els falangistes i requetés, poden contemplar la seva obra, i si els queda esma, que cridin: «Arriba España!». Quina Espanya serà la que resulti de la contesa actual? Ruïnes, misèria, mutilació Heus ací el que hauran aconseguit «los salvadores de España», els que provocaren el moviment subversiu del juliol. Assegats de sang, no en tenen prou encara amb la tragèdia viscuda. Provaran ara de repetir tot l'esforç del seu instint criminal, en les terres castellanes, murcianes, valencianes, aragoneses i catalanes. Què no es creguin, però, que ens han de trobar desprevinguts. Serà l'exemple dels caiguts i la seguretat del debilitament que sofreixen els nostres contraris el que ens estimularà a mantenir-nos fermes en la lluita i decidits a obtenir el triomf de la justícia contra tota ingerència estrangera. Sabem que els canos, els fusells, els avions, i gairebé tots els efectius de combatents que ens fan la guerra, són estrangers, motiu que és suficient per a tenir la convicció de què els rebels han confiat el plet en mans forasteres. Per consegüent, la República, que no ha formulat ni ha rebut cap declaració de guerra, tard o d'hora, ha de veure's emparada per a què se li reconeixin els seus legítims drets. I això s'ha d'obtenir amb l'assistència efectiva que el poble, sense distinció de matisos ni de ideologies, prestarà al nostre Govern i a la institució democràtica que s'ha donat el país.

ALFIL.

A cadascú el mèrit que li pertoca

Practicar l'agricultura és una de les feines més feixugues que es coneixen. La terra per a produir exigeix el màxim d'esforç i obliga al qui la conrea a fer una obra constant i esgotadora. Per aquest motiu la labor del pagès ha de merèixer la simpatia de tots els ciutadans, no solament perquè és qui ens procura els articles indispensables per a la nostra subsistència, ans bé perquè per a produir-los té de portar a terme una acció corporal, tasca que posa a prova la seva resistència física. No té el camperol la garantia de veure recompensat el seu esforç, ja que els fenòmens atmosfèrics poden, en un moment de malhumor, destruir els fruits produïts a costa de moltes jornades de treball.

Les anormals circumstàncies presents posen l'obra del pagès en primer pla, degut a la manca de queviures, la qual cosa ha motivat, alhora, l'encariment dels productes del camp. Per ésser aquests indispensables, l'opinió pública titlla d'egoistes als camperols i els presenta com uns éssers avariciosos i aprofitadors. Més d'una pagesa de les que freqüenten el nostre mercat ha hagut d'escoltar insults sortits de la boca d'una compradora poc comprensible. Si bé és cert que les verdures costen un preu quatre vegades més car que abans, no és menys cert que el peix, el sabó, unes espadnyes, un parell de sabates i tots els productes industrials, amb els quals el camperol no hi té res a veure, esdevé el mateix. I, en canvi, ningú diu que el peixater, l'espadnyer i el sabater son egoistes, ningú els ofen ni els maltracta.

Mantes vegades hem observat que l'opinió pública, en general, no estudia els problemes, i es deixa portar per la passió, filla de la necessitat de donar expansió a un sentiment de protesta. Hi ha d'haver un-culpable! —es diu, rancuniosa—, i assenyala el pagès.

Per nosaltres, les causes principals d'aquest desori neixen de la manca de capacitat organitzadora dels organismes encarregats, no de la producció, sinó de la distribució. Es, per tant, una injustícia aquesta escamesa moral que rep el nostre camperol.

L'escomesa ha d'anar dirigida contra els que es valen de tots els pretextos per a treballar menys hores; contra els que tot ho resolen discutint al redós d'una taula de cafè; contra els «enxufistes» que per la intervenció d'un polític ocupen una ratlla a la nòmina, però que a l'hora del treball no són enlloc; en fi, contra tots els ganduls que consumeixen i no produeixen res. Veritablement, són aquestes nafres socials les que porten l'encariment en el cost de la vida.

Cal convenir que a tots aquells que critiquen els pagesos se'ls hauria d'obligar a treballar la terra, encara que només fos per un temps limitat.

FLORENTI